NÚMERO 154

Butlleti Estel Negre

JULIOL 2005

ÒRGAN D'EXPRESSIÓ I COMBAT DE L'ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

LA GUERRA CONTINUA!

QUINA LLÀSTIMA!

LES BOMBES DE LONDRES
Parlen els anarquistes britànics

Com a anarquistes socials i comunistes llibertaris deplorem els horribles atacs a la gent innocent d'aquest matí a Londres. Expressem la nostra profunda solidaritat a tots els afectats per les explosions. Condemnem l'ús de la violència contra la gent corrent, i també els atemptats amb bombes, siguin aquestes islamistes o de qualsevol altre signe.

Les accions terroristes estan completament en contra de qualsevol lluita per la llibertat o societat justa i mai no ajuden els oprimits enlloc del planeta. Per contra, la violència contra civils és una eina dels Estats i protoestats que copegen tan brutalment com aquells als que diuen oposar-se.

El Govern del Regne Unit, enviant soldats britànics a matar i morir a l'Iraq i a Afganistan, ha fet de tots nosaltres un blanc per als terroristes, en el seu afany per incrementar guanys i poder a càrrec de la gent corrent i treballadora. Nosaltres estem per un món on la solidaritat humana i la cooperació reemplaci la recerca de beneficis en una societat basada en la força. I som solidaris amb tota la gent que lluita contra l'explotació i l'opressió en totes les seves formes; des de l'oposició a l'ocupació de l'Iraq, aquí, fins als que, a l'Iraq, s'oposen tant a les forces d'ocupació com als islamistes ultrareaccionaris als quals l'ocupació ajuda a créixer.

Els nostres pensaments, avui, són amb les víctimes d'aquesta atrocitat i els seus éssers estimats.

7 de juliol de 2005

Libcom.org Group
Anarchist Federation
IAF-IFA Secretariat
Class War
Colchester Solidarity Group
West Midlands Anarchists
Burnley Voice
Freedom Newspaper
Preston Solidarity Federation

DEL G8 I LA MUNDIALITZACIÓ

Els dies 6, 7 i 8 de juliol han estat els triats per Canadà, Japó, França, Alemanya, Itàlia, Rússia, Estats Units i Regne Unit, per celebrar a Gleneagles (Escòcia) la cimera anual de caps d'Estat, el G8. Els Estats més rics i poderosos tractaran l'esdevenir mundial en matèria de seguretat, energies, medi ambient, economia, etc. Aquests magnats, un any més, tornaran a encarregar-se de repartir equitativament la pobresa entre els països de l'anomenat Tercer Món, explotat i confinat a la misèria pels deutes externs i les lleis de mercat, formulats perquè el consorci multinacional obri camins sense límits ni ideologies per repartir-se el món.

El G8 i els seus sequaços del BM, l'FMI i l'OMC, aliats amb les grans corporacions multinacionals, articulen i es reparteixen l'«aldea global», convertint-nos en el ramat que manegen com volen, traficant amb nosaltres com pura mercaderia que es compra i es ven. No és un fet recent; les colònies i l'imperialisme prenen com a punt d'arrencada aquest espoli i simplement són les reconversions capitalistes les que fan que aquests gegants prenguin noves formes i apel·latius tan pomposos. Així, doncs, la nostra realitat prové i es nodreix de l'avarícia que aquest sistema de poder desplega, una avarícia que emana d'aquells individus que ostentaren i ostenten encara la potestat d'aquest imperi i on nosaltres continuem essent els seus esclaus.

No volem seguir veient com mercantilitzen les persones, els seus sentiments i emocions, ni com generem la riquesa que uns amunteguen a les seves arques mentre la gran majoria ens repartim les sobres, ni com aquestes desigualtats socials provoquen el genocidi humà. La destrucció del món és a les seves mans, a les nostres tenim poder d'evitar-ho.

Oposant-se obertament a la celebració d'aquestes cimeres i procurant que no se celebrin impunement, mostrem la nostra disconformitat a aquest estat de poder capitalista. Els únics responsables de provocar un canvi social som les persones, organitzant focus d'expressió anticapitalista i lluitant per posar fi a aquest sistema, clamant justícia i sense mendicar concessions, ja que qui és amo del poder mai no hi renunciarà.

Des de Seattle, passant per Praga, Gothenburg, Gènova, Niça... fins a Gleneagles, se sentiren i se sentiran les nostres veus. Descentralitzem la protesta per fer-la extensiva a tots els llocs del món, sota el fervor anticapitalista mostrem la nostra repulsa i així, amb enginy, força i tenacitat, lluitarem per posar fi a totes aquestes desigualtats socials.

CNT Palma

ELS JUEUS DE CASTRO... I DE FRAGA

Ha tornat a passar. Un altre dels germans de Fidel Castro ha visitat Fraga. En aquesta ocasió ha estat Raúl, que és a Fidel el que Berija era a Stalin. No estava encara Fidel assentat del tot en el poder en 1959 quan Raúl va organitzar en un mes cinc-cents afusellaments. Che Guevara, més tímid, va contribuir signant cinquanta execucions més. «¡Qué tal don Manuel, hacía rato que no nos veíamos...!», va dir Raúl a Fraga el passat mes de maig. «¡Hombre...!», va començar a respondre-li don Manuel. Queda palès, un cop més, que Fraga és el més comunista dels polítics espanyols, de la mateixa manera que els Castro són els més franquistes dels polítics llatinoamericans. Cada vegada que poden ho demostren de manera fidedigna. El totalitarisme, en els seus dos rostres, forma una mateixa moneda. En una cara, els quatre germans Castro, que amb nepotisme tiranitzen el poble cubà; en l'altra, Franco i Fraga. Malgrat suposats plets ideològics, que ja es veu que no deuen ser tals, la germandat galaica, la unió de tots mitjançant aquest ens religiós, la pàtria, sigui gran o menuda, que relliga tots els seus fills.

La relació dels cabdills gallecs ve de lluny. Quan en 1966 l'escriptor cubà recentment finat, Guillermo Cabrera Infante, va aconseguir sortir de Cuba, va pensar instal·lar-se a Madrid. L'Espanya franquista d'aleshores acollia bona part de la colònia de joves escriptors llatinoamericans del famós *boom*, encapçalada per García Márquez. Però el govern franquista, per boca del seu eximi ministre Fraga Iribarne, li va negar l'asil i va censurar el seus llibres, que també estaven prohibits a Cuba. A la mort de Franco, el règim cubà va declarar una setmana de dol nacional, amb banderes a mitja asta, i espanta pensar els homenatges que es faran si mor algú d'aqueixos rostres de la moneda totalitària.

L'última batalla lliurada per don Manuel deu haver creat més llaços amb la família de tirans que sotmeten Cuba. En efecte, Fraga s'ha posat histèric amb la llei recent aprovada en virtut, millor seria dir en vici, de la qual els homosexuals queden equiparats en drets i defectes amb els heterosexuals a l'hora de casar-se. Els *mariconzones* de Fidel poden unir-se en matrimoni al Regne d'Espanya. Aquesta *mariconada* de llei ha rebut tota classe d'insults fraguians que ben segur hauran despertat l'admiració dels Castro, que com va fer Hitler al moment oportú, tenen muntat un camp d'homosexuals, el qual està presidit per un lema que és una versió adaptada del que presidia els camps nazis: «El treball us farà Homes.», diuen els camps a Cuba, segons ens conta Cabrera Infante en el seu excel·lent llibre compilador de textos sobre l'illa caribenya *Mea Cuba*. És que a uns *machotes* com els Castro o com Fraga això de l'homosexualitat els enerva. La persecució dels intel·lectuals homosexuals a Cuba és coneguda a través dels casos de Néstor Almendros, l'oscaritzat fotògraf fill de mestres anarquistes catalans, o el dels poetes Severo Saduy i Reinaldo Arenas, són els estendards de la terrible persecució de milers d'homosexuals anònims. Fins i tot Sartre, que al final dels seus dies va tenir qualque conat crític amb els règims totalitàris d'esquerra que havia defensat incondicionalment, va reconèixer que «Castro no té jueus, però té homosexuals». Alguns d'aquests «jueus» deuen formar part dels vint mil desapareguts a la mar o a les entranyes dels taurons, de la mateixa manera que deuen estar inclosos en la població penal, en aqueixos trenta mil presoners de les masmorres castristes. Segurament Fraga, que aprofita les trobades amb els Castro per intercedir, entre altres coses, per la llibertat de presos

cubans descendents de gallecs, deu posar com a condició que no figuri en el paquet alliberat cap *mariconzón.* És sabut que Castro trafica amb presos. Presos a canvi de mesures favorables al règim. Els polítics occidentals que volen fer mèrits humanitaris per als seus votants es porten alguns presos alliberats a canvi de declaracions i acords amb Castro. Així premia Castro els governants amics. Cabrera Infante ens ho recorda: «Castro ha regalat presos polítics al reverend Jackson i fins i tot a Manuel Fraga, que no té sotana encara que va ser sacerdot laic en l'altar de Franco. Ara el Papa [es refereix Cabrera al viatge de Woytila a Cuba] també demana presos. Abans, quan arribava un viatger eminent a Cuba, com Churchill, li regalaven cigars de marca. Ara li regalen éssers humans. Alguna cosa haurem guanyat quan a aquests desafectes no els espera la foguera per fer-los cigars humans.» Però si parlem d'homosexuals, Castro només els regala als ianquis, juntament amb lladregots i la resta d'«escòria», mai no li faria la mala jugada de regalar-los a un bon amic com Fraga,

perquè a més a més al Regne d'Espanya ara els *mariconzones* poden casar-se i adoptar infants que poden fins i tot ser... cubans.

Ignasi de Llorens

La tira de Lebrato

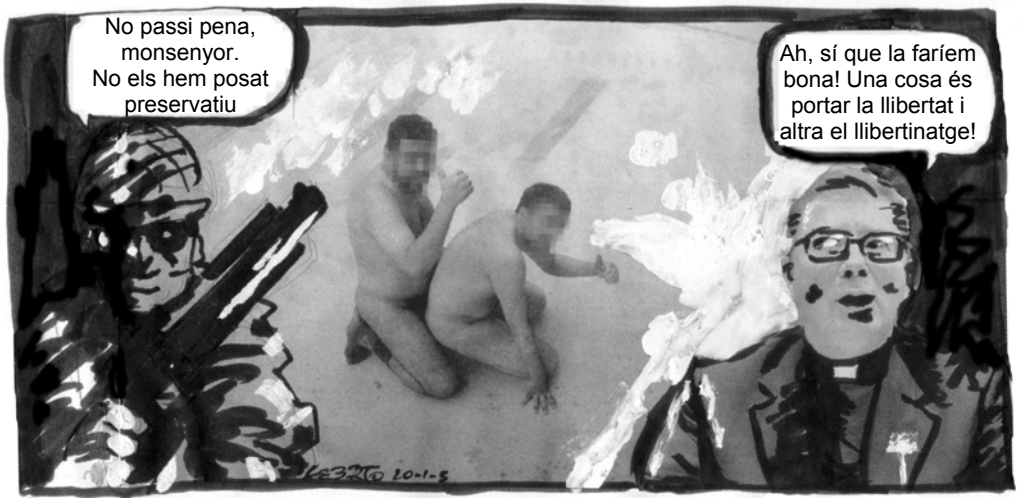

LA REVOLUCIÓ TRAÏDA

- AMORÓS, Miquel: *La verdadera historia de Balius y «Los Amigos de Durruti»*. Virus. Barcelona, 2003.

El període 1936-1939 és conegut per tothom com el temps de l'anomenada Guerra Civil espanyola. Per a menys gent és entès com un període de guerra entre la democràcia, encarnada per la República, i el feixisme, encarnat pels anomenats nacionals; i per a una minoria és conegut com una guerra entre els proletariats revolucionaris espanyol i mundial contra el feixisme, tan nacional com internacional, emparat pel capitalisme mundial. De les virtuts i misèries del proletariat revolucionari tracta aquest incendiari llibre que ha passat durant unes setmanetes per davant els meus ulls.

L'autor, Miquel Amorós, se serveix de la figura, la biografia i els articles del barceloní Jaume Balius[1] per contar-nos com la revolució més obrera i radical de la història contemporània va ser traïda per la política de col·laboració dels dirig ents de la CNT i de la FAI, juntament amb les restes disperses de l'aparell estatal republicà. El començament del llibre ens fica tot d'una als anys 20, en el període durant el qual Jaume Balius va militar activament en el nacionalisme radical d'Estat Català i en un dels seus escamots (Bandera Negra). Balius provenia d'una família adinerada i tenia un fort sentiment catalanista a causa de les agressions espanyolistes de la dictadura del general Primo de Rivera. Durant el període de la seva militància catalanista va conèixer l'exili a Franca i la presó. Descontent amb el caràcter burgès, pactista i arribista que el nacionalisme català personificat per Francesc Macià va agafar, quan de la dictadura es va passar a un període de transició que va dur a la proclamació de la Segona República, a poc a poc va anar contactant amb sectors obreristes del nacionalisme català marxista com el Bloc Obrer i Camperol (BOC). La seva militància en aquest partit va durar ben poc, en comprovar el seu caràcter reformista i petitburgès, i en no veure-hi una base social àmplia.

Continuant amb la seva evolució vital i política, Balius impressionat per la dura lluita insurreccional i revolucionària dels obrers de la CNT i de la FAI des principis dels anys 30, cada vegada s'acosta més ideològicament als seus postulats i a la seva acció. És així com ja a començaments d'aquesta dècada l'innat agitador i revolucionari Balius contacta amb grups de la FAI, incorporant-se en un d'ells, *Renacer*. Durant aquest temps previ a la Guerra Civil col·labora profusament amb la premsa confederal i anarquista mitjançant articles i fulletons, com ara «Octubre Catalán». Per desconnectar del crispat ambient barceloní arriba l'any 1935 a Mallorca on observa l'insolent poder eclesiàstic i senyorial mentre gran part del poble sobreviu de mala manera. Deixa constància del seu punt de vista en un parell d'articles que va escriure

per al *Cultura Obrera* d'aquella època. Els seus escrits com a anarquista són molt radicals, sempre postulen per l'acció insurreccionalista de la classe treballadora i per la no col·laboració d'aquesta amb els partits d'esquerra —representants com diu ell de la petita burgesia que sempre ha traït les revoltes obreres—, així com amb la reformista UGT.

Durant el cop feixista del juliol del 36 Balius escrivia al diari anarcosindicalista *Solidaridad Obrera* i ja estava afiliat al sindicat de periodistes de la CNT. Els fets revolucionaris del 19 de juliol a Barcelona i a altres indrets l'entusiasmen: *La constitución de comités obreros, campesinos, milicianos y marinos fue un reflejo instantáneo de la destrucción del aparato coercitivo capitalista. No quedó fábrica, barrio obrero, pueblo, batallón de milicias o barco donde no se constituyera un comité. El comité era la máxima autoridad; sus disposiciones y acuerdos tenían que ser acatados. Su justicia, la justicia revolucionaria, con exclusión de toda otra. La legislatura burguesa quedó arrinconada, no existía más ley que las necesidades imperiosas de la revolución. La mayoría de los comités eran elegidos democráticamente por los trabajadores, milicianos, marinos y campesinos, sin distinción de tendencias, realizándose así la democracia proletaria, superando la fementida democracia parlamentaria burguesa. En una palabra, en los lugares de trabajo sólo existía un poder: El trabajo y los trabajadores.*[2]

La classe treballadora en general, però sobretot l'adscrita a la CNT, era qui manava, organitzava i dirigia la nova societat. A Catalunya i part del País Valencià, Aragó i Castella, l'Estat i la gran burgesia havia estat granada, però no així part de la petita burgesia i la seva representació política: a Catalunya, ERC, el PSUC i Estat Català; i, a la resta, el PSOE-UGT[3], el PCE i els republicans lliberals. A les altres zones on el cop feixista va fracassar, com per exemple Madrid, part de l'aparell estatal republicà (exèrcit, policia i burocràcia) va resistir, així com la burgesia de caire liberal que li donava suport. Segons Amorós, Balius mateix, aquest fet va ser crucial perquè la revolució i la guerra no la guanyés el proletariat. Doncs en «protegir» els dirigents de la CNT i la FAI[4] la petita burgesia i classe mitjana del «descontrolat» poble armat, per

tal de reforçar la unitat antifeixista i l'eficàcia en la guerra, aquestes classes burgeses van poder recuperar-se de les envestides revolucionàries del poble treballador tot començant a preparar la contrarevolució. És així que ben aviat, amb l'excusa de la ineficàcia militar de les milicies[5], la contrarevolució va començar la campanya per a la seva militarització i per la recuperació de les institucions burgeses de govern. Arribem així, a començaments de novembre del 36, quan els dirigents de la CNT i de la FAI accepten entrar en els governs de la República i de la Generalitat, amb un clamorós desavantatge representatiu per tal de «reforçar» la unitat antifeixista i «l'eficàcia» combatent, i comencen a ser favorables a la militarització. Com és normal, aquests incoherents fets provoquen un seriós i tens debat dins del moviment llibertari espanyol i internacional del qual participa fervorosament Balius: *A medida que la CNT ha realizado concesiones han aparecido los brotes de la contrarevolución. La pequeña burguesía tiene más arrestos que en fechas recientes, se atreve a enfrentarse a la clase obrera (...). A esta conducta reaccionaria hacen coro otros sectores* [Partit comunista] *que por conveniencia de partido pretenden atraerse a las masas.*

Per aquells temps Balius havia passat a escriure en el diari requisat *La Noche*, ja que segons l'autor del llibre *Solidaridad Obrera* havia passat a mans dels partidaris de les concessions i del *politiqueig*. Es pot dir que en aquella època l'oposició interna a la militarització i a altres mesures contrarevolucionàries d ins del moviment llibertari ja començava a ser molt notable; però un fet tràgic va convulsar la revolució. Buenaventura Durruti, el dirigent que es negava a la militarització i que propagava, mitjançant la columna de milicians que duia el seu nom, el comunisme llibertari, mor misteriosament al front de Madrid. Així i tot la Columna Durruti, juntament amb moltes altres més, va seguir abanderant aquesta oposició: *El militarismo es para nosotros, hombres conscientes, el Estado en su más alta manifestación. Y como vamos contra el Estado, de aquí el negarnos a la militarización.*[6] A poc a poc la contrarevolució s'havia recuperat i ja suposava una seriosa amenaça, sobretot la forta influència russa i comunista, la qual soterradament amagava armes, tan necessitades als fronts de batalla, i començaven a preparar tot un entramat de presons secretes (les conegudes *txeques*) contra els revolucionaris més notoris i els seus opositors comunistes (POUM), així com l'organització de diferents actes de provocació. Tota aquesta clara ofensiva contrarevolucionària, o no la van voler veure els dirigents anarquistes —la CNT tenia quatre ministres al Govern de la República—, o no van ser prou valents i revolucionaris per fer-li front; no va passar el mateix als sectors en els quals es movia Balius, qui van constituir l'associació «Los Amigos de Durruti» formada per contraris a la política de concessions dels anomenats Comitès responsables i per companys i antics combatents de la Columna Durruti, que amb la militarització havia passat a ser la 26 Divisió. Aquesta oposició interna no només la va abanderar la citada associació, sinó també gran part dels sindicats, part dels grups de la FAI i de les Joventuts Llibertàries. En un ambient crispat degut al reaccionari decret de supressió de les Patrulles de Control, que va llevar les armes als obrers per donar-les a la nova policia republicana, i a les constants provocacions comunistes i governamentals, es va arribar als fatídics fets de Maig del 37 on «Los Amigos de Durruti» van ser grans protagonistes. L'assalt a l'edifici de la Telefònica, a mans dels obrers cenetistes, per part de la Guàrdia d'Assalt comandada pel comunista Comorera, va ser el detonant que va fer esclatar l'enfrontament armat a Barcelona i a tot Catalunya entre els

membres del moviment llibertari i del POUM contra les forces de la reacció (ERC, Estat Català i, sobretot, els stalinistes del PSUC). Segons l'autor i el propi Balius, l'actitud conciliadora i derrotista dels ministres anarquistes i dels Comitès responsables confederals va fer que els Fets de Maig fossin la tomba de la revolució proletària, ja que van cedir en tot a la reacció governamental, petitburgesa i comunista, quan els combats eren clarament favorables a les forces revolucionaries de la CNT-FAI i del POUM. Durant aquests tràgics fets va ser quan l'agrupació «*Los Amigos de Durruti*», molt influenciada pel pensament de Balius, va treure un famós cartell i manifest on manifestava que:

CNT-FAI Agrupación «Los Amigos de Durruti» ¡TRABAJADORES...!

Una Junta Revolucionaria- Fusilamiento de los culpables- Desarme de todos los Cuerpos armados- Socialización de la economía- Disolución de los partidos políticos que hayan agredido a la clase trabajadora- No cedamos en la calle- La revolución ante todo- Saludamos a nuestros camaradas del POUM que han confraternizado en la calle con nosotros.

VIVA LA REVOLUCIÓN SOCIAL... ¡ABAJO LA CONTRARREVOLUCIÓN!»

Aquest incendiari manifest va provocar que quan la «calma» va arribar el Comitès responsables de la CNT aprovessin l'expulsió de l'agrupació de la CNT, ordre aquesta que mai no va ser complida per la citada agrupació i que tampoc mai no van aprovar la majoria de sindicats.

Maig del 37 marca un abans i un després: el de la Revolució i el de la Contrarevolució. Després d'aquells tràgics fets, milers d'anarquistes revolucionaris van ser empresonats, el POUM eliminat i les col·lectivitats suprimides, juntament amb una sèrie de mesures reaccionàries; tot plegat va fer que dins el sector controlat pel nou govern de la República —ara manat per Negrín, després d'haver dimitit Largo Caballero i els ministres «anarquistes»— es visqués un autèntic ambient dictatorial i de terror, ja que els assassinats i les tortures als dissidents (anarquistes revolucionaris i militants del POUM) foren quotidians, així com la censura a la premsa i les mesures disciplinàries dictatorials que es van aplicar a les fàbriques i als fronts de batalla. Aquesta repressió governamental[7], com no, va caure sobre l'agitador Balius, el qual va haver de passar diverses vegades per la presó.

Després d'aquests fets, el llibre passa a explicar la insuportable qüestió dels presos revolucionaris, les contínues concessions dels Comitès responsables i la seva conducta reaccionaria, així com la definitiva derrota republicana després de diversos i sospitosos fracassos militars. Acaba el llibre amb el penós exili de Balius a l'Amèrica Llatina i en la seva esperança ja utòpica que el proletariat dels anys 50, 60 i 70 provoqués revolucions que esborressin els imperialismes ianqui i soviètic, així com el règim dictatorial del general Franco.

La lectura del llibre m'ha confirmat que el que va passar aquí als anys 80 —l'escissió de la CNT i la posterior creació de la CGT— va ser un fet ben lògic, ja que com es veu clarament amb la lectura d'aquesta obra, dins la CNT hi havia sectors que clarament van apostar per la no destrucció de l'Estat i per una política d'aliances amb la reaccionària petita burgesia; un fet aquest que durant l'exili es va continuar i fins i tot exagerar. També sóc de l'opinió que l'autor utilitza un llenguatge massa despectiu contra els moderats de la CNT, així com que ja dóna per fet que tal o qual eren buròcrates contrarevolucionaris de tota la vida. Això sí, som del parer que hi ha fets, com els de la brutal repressió governamental i comunista, en els quals sí que van actuar anarquistes, eren totalment intolerables i motiu perquè tot el moviment llibertari adoptés l'opció de lluita total contra

el feixisme d'esquerres. Fet aquest fatalment suïcida, però molt més digne que tolerar l'extermini dels companys.

La guerra, el context de boicot internacional a la revolució, la no destrucció de la petita burgesia, així com la mà sinistra d'Stalin van provocar que els Comitès responsables anarquistes optessin per una política d'unitat antifeixista la qual va degenerar en unitat antirevolucionària.

En el llibre surt un escrit que, per a mi, resumeix ben a les clares el tema del qual tracta: que molts anarquistes no van actuar com a tals...

«*El concepto de Comité responsable implica el de masa irresponsable, como el concepto de gobierno trae como consecuencia la existencia de los gobernados. Deduciendo de ello, nos encontramos con un pueblo irresponsable que supo crear las circunstancias que permiten la existencia de los Comités responsables. Y caminando un poco más lejos nos hallamos que al borde del camino sale el incontrolado sin responsabilidad alguna, ya que ésta es monopolio absoluto de los controladores. El Comité mandatario no existe. ¿Quién, en esta época, es capaz de dejarse mandar? Es la época del mandamás (...).*

La clase. Eso debe salvaguardarse. No la clase de geografía, matemáticas, etc. Esa no importa. La clase social. La clase jerárquica. Los Comités responsables. Si no sois comités, no tenéis responsabilidad. El uno no es nada. Por algo se inventó el uniforme. Como uno sois irresponsable. Como cero a la derecha de un compañero de un Comité, sois un compañero responsable. Porque ¡eso sí! El Comité distribuye partículas de responsabilidad a los buenos chicos. Pero hay quien se empeña en colocarse como cero a la izquierda y corriendo la coma pretende disminuir la responsabilidad del comité a fracción de número entero. Y de ahí resulta que, sin sumarse responsabilidad, la resta a los otros.

El pueblo está loco y precisa de Comités responsables. ¿A quién va a mandar el pueblo si precisa ser mandado? Los Comités responsables son una necesidad.»[8]

Antoni Pallicer

Notes

1. Balius des de jove patia d'una cama, era coix i la coixesa amb els anys li va anar a més fins al punt d'arribar a ser depenent de les crosses per desplaçar-se, i per això no va ser mai un home d'acció sinó que més aviat era un constant agitador.

2. «Recordando Julio de 1936», Jaume Balius, *Le Combat Syndicaliste* (1-IV-1971).

3. La UGT de sempre ha estat dirigida pel PSOE i durant la guerra ben igual, però amb l'afegit que el PSOE es va dividir en dues faccions: una seguidora de les tesis més d'esquerra de Largo Caballero i l'altre més afí a les tesis netament burgeses de Prieto. A més, a aquest intent de control s'hi van afegir els stalinistes del PCE/PSUC. A Catalunya, per exemple, la UGT estava controlada per aquests darrers.

4. Els dirigents anarquistes van rebutjar anar a la «revolució total» per temor a una intervenció estrangera, a la reacció de les classes mitjanes i de la petita burgesia antifeixista, i a patir un aïllament internacional. Els primers «governs» sorgits de la revolució, impulsats pels anarquistes, com el Comitè de Milícies Antifeixistes de Catalunya i els diferents consells revolucionaris regionals i locals van deixar participar-hi els partits de les minoritàries classe mitjana i petita burgesia amb una representació totalment desorbitada. Aquest primer fet va provocar el continu sabotatge de la petita burgesia a les iniciatives revolucionàries i va ser una manera perquè la contrarevolució s'anés reforçant.

5. Aquest és un mite que va crear la contrarevolució i que en realitat amagava la falta d'armes dels milicians a causa del boicot dels països de l'anomenada *no intervenció* i de la ja sinistra mà d'Stalin.

6. «A los compañeros de las columnas confederales», *Gelsa* (8-I-1937).

7. El govern de Negrín va estar totalment a mans dels stalinistes espanyols i dels enviats russos d'Stalin.

8. «El Comité responsable», *Esfuerzo: órgano de la Federación Local de Barcelona de las JJLL* (núm. 3, 24-X-1937).

L'Arbre de la Ciència

Esgrimint la seva pipa el nostre catedràtic havia arrencat a xerrar, sense venir a tomb, sobre l'Arbre de l'Edèn, intimant el petit cenacle que era a mercè seva en aqueixa terrassa de bar, a considerar les implicacions sobre el fet que fos el treball i no la raó allò que creés l'home. L'Arbre de la Ciència mencionat en el llibre del Gènesi no oferia el do del llenguatge, sinó quelcom ben distint. En l'Edèn tot estava donat en si mateix, i l'home vivia com els ocellets del Nou Testament, als quals no els manca res. «L'Arbre de la Ciència simbolitza el primer arbre que va ser talat, en l'acte en el qual la Naturalesa deixa de ser sagrada i cosa passivament rebuda, i es converteix en font de vestits, de llenya, taulons per fer-se un habitatge, paper; en fi, quelcom que és possible talar, empeltar, replantar i manipular si a un li pega per l'horticultura; un punt de referència simbòlic, com l'element entorn del qual es comencen a calcular les estacions i altres cicles naturals, per no dir la propietat privada i el treball assalariat... Aqueixa és la Ciència, aqueixa és la Vida que conté el fruit de l'Arbre: que un de sobte pren la seva a les seves mans i en comptes de seguir essent-li igual vida que mort s'ocupa de seguir viu i de construir-se la pròpia vida al seu gust; en lloc de romandre a mercè de la bona voluntat del Cap d'allà a dalt...»

«Treballar el món és per a l'home crear-se un mateix», va puntualitzar amb intenció de lluir-se una alumna remotament marxiana. «Exactament», va lloar el professor per atallar en sec la intromissió. «El desenvolupament de mans amb polzes oposables i l'adquisició de la posició argüida són inseparables de l'evolució dels òrgans vocals sense que es pugui dir que un és la causa i l'altre l'efecte. Ambdós processos són un i el mateix: transformació material és transformació simbòlica. Hi ha una correlació entre el que fa —la seva forma d'habitar el món, com explicaré en un seminari el curs vinent— i el fet de batiar-ho tot i convertir-ho en un cosmos llegible, lògic i ple de significat...»

«A veure quan els polítics, els empresaris i els alumnes es carreguen les universitats d'una puta vegada i s'hi deixa de sentir blederies semblants», va comentar una veu provenint d'una taula veïna. «Si en comptes de fer refregits d'enèsima generació t'haguessis atrevit a llegir amb els teus ulls t'hauries adonat, petit funcionari, que en el Gènesi es parla de dos arbres: el de la Vida i el del Bé i del Mal. Satanàs, disfressat de serp, li diu a Eva que Déu prohibeix tastar el fruit del primer arbre perquè concedeix la immortalitat. I això és justament el contrari del que obté, ja que no era l'Arbre de la Vida, sinó el del Bé i del Mal. Per què els va mentir així Déu? En realitat l'únic do del fruit prohibit és fer saber que Déu fa trampes; conèixer el Bé i el Mal consisteix a descobrir que Déu és un farsant gque diu que un arbre té unes inexistents virtuts prodigioses només per a temptar l'home. Satanàs, que presumptivament busca per enveja la caiguda del fill predilecte del Creador, no és més que l'esbirro que porta a terme els encàrrecs amb els qual Déu no vol ser associat, si és que no és Déu mateix disfressat de criat revoltós. ¿No és com la història del pare que diu a son fills que es deixin caure des d'una taula d'esquena i amb els ulls closos, i els deixa caure i obrir-se el cap, i remata la seva tasca dient-los que han d'agrair-li la lliçó que els ha donat: que no se n'han de refiar ni del pare mateix?»

S'havien apagat els llums del bar. Al carrer tampoc no lluïen els fanals. La nit ja era ben entrada i una apagada afectava el barri sencer.

Julio Lebrato, l'apòstata

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL *BUTLLETÍ ESTEL NEGRE*:
Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

PUNTS DE DISTRIBUCIÓ DEL BUTLLETÍ:
- Bars: Lórien, Lisboa, Espanya, Tomate, Guirigall, Pinzell
- Llibreries: Signe, La rosa als llavis
- Centres socials: Loco Circo
- Botigues: Runaway, Pasatiempos
- UIB: Delegació d'alumnes

BUTLLETÍ EN PDF:
Us podeu descarregar aquest butlletí 154 en pdf, amb una mica de paciència, en la següent adreça electrònica: http://totmallorca.net/pdf/estelnegre154.pdf

---

A S S E M B L E E S

***Ateneu Llibertari Estel Negre*: dijous a les 20 hores a l'Ateneu**

==========

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

El *Butlletí Estel Negre* és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

==========

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.
Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant.

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

L O C A L :
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)
P E R M A N È N C I E S :
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores
T E L È F O N : (9 7 1) 7 2 6 4 6 1
F A X : (9 7 1) 7 2 6 4 6 1
E - M A I L :
estelnegre@nodo50.org
C O R R E S P O N D È N C I A :
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
Illes Balears